

Reč tých, čo sa majú radi...

„Predstavte si“ - povedal kedysi známy filozof Kierkegaard, „situáciu veľmi jednoduchú a ľudskú. Dvaja ľudia sa majú radi. Problém, ale je, že nie sú z jedného národa a nerozprávajú jednou rečou. Ak ich láska má vytrvať a rásť je potrebné, aby sa aspoň jeden z nich naučil reč toho druhého. Inak nebudú môcť medzi sebou vzájomne komunikovať a ich láska nevydrží.“ „Tak“, hovoril „je to aj medzi nami a Bohom.“ „My, rozprávame našim jazykom, našou rečou: rečou tela, ale On – Boh hovorí rečou ducha, my hovoríme podľa svojej prirodzenosti rečou egoizmu, On rečou lásky.“ Čo robiť? Naučiť sa reč, ktorou hovorí Boh, aby sme mohli s ním komunikovať. Kde a ako sa máme naučiť túto reč Božiu? Boh nám dáva svoje Slovo. Na začiatok nám stačí dobre ho počúvať a osvojiť si ho. Otvorme si, každodenne aspoň na chvíľu knihu Písma – najlepšie niektoré zo štyroch Evanjelíí a prečítajme si z neho jednu, dve, tri vety, možno odsek či stať. Potom sa na chvíľu zamyslime nad tým, čo sme si prečítali, aby nám to utkvelo v mysli. Áno, je to dôležité, lebo takto začíname rozumieť Bohu. Okrem toho modlíme sa. Naša modlitba, to sú naše slová adresované Bohu, ktoré On počuje a rozumie ak sú úprimné a zo srdca. Stretajme sa tiež s Bohom vo chvíľach, keď nám dáva svojho Ducha, ktorý nás naučí všetkému. Tie chvíle sú chvíle tajomstiev – sviatostí. Navonok sa nám zdajú, ako niečo ľudské, ale nie sú ľudské - je to vec Božia. Tak aj Sväté prijímanie – Sviatosť Eucharistie, navonok vyzera ako chlieb a víno, ale vo svojej podstate je to Telo a Krv Kristova. Sám Kristus, ktorý vstupuje do môjho srdca, aby ma naplnil láskou, tou Božou láskou a naučil ma milovať Božím spôsobom. Sviatosť zmierenia – svätá spoveď, Boh mi odpúšťa hriechy, zmýva vinu ľudským spôsobom, prostredníctvom človeka – kňaza.

Ale okrem dialógu s Bohom, naším Nebeským Otcem je tu aj reč a komunikácia s človekom, ktorý žije pri mne a to znamená vo svojej hĺbke a podstate nielen rozprávať slovenským jazykom, ale i rečou ducha: poznať a chápať citlivosť, chuť, očakávania toho druhého... A to preto, aby sme mohli spolu v pokoji nazívať a vytvárať z nášho života niečo pekné a hodnotné. Koľko problémov a stroskotaní v láske i tých, ktorí sa zaviazali žiť ju na celý život je z toho, že muž sa vôbec nestaral a nenamáhal naučiť sa spôsob vyjadriť lásku ako žena očakáva a naopak žena sa

nenaučila spôsob vyjadrenia lásky aký očakával muž. A tak si prestali rozumieť, prestali sa vnímať a rozprávať.

Keď hovoríme o reči, pripomeňme si ešte jednu vec. Reč sama osebe nestačí, lebo treba skutky, činy. „Na počiatku bolo Slovo“ - píše v prológu sv. Ján evanjelista. „A Slovo sa Telom stalo.“ Tieto verše Evanjelia vždy pripomínali kresťanom veľmi dôležitú pravdu: totiž, že aj v ich živote slovo sa má stať telom, to znamená, že viera a láska k Bohu sa má prejaviť v skutkoch. Láska sa má preložiť do jazyka skutkov – do konkrétnych prejavov lásky. Ak nie, hovorí sv. Jakub, viera je mŕtva. Goethe, vo Faustovi, parafrasuje prvé slová Jánovho Evanjelia a hovorí takto: „Na počiatku bol čin“. Napokon, v Bohu slovo a skutok sú jedno – v tom mal pravdu. Boh nehovorí bez toho, aby konal. Jeho slovo sa nevracia nikdy k nemu bez toho, že by neprineslo ovocie pre ktoré je vyslovené. Jeho slovo je slovom, ktoré robí to, čo znamená.

Naše veľké nebezpečenstvo, žiaľ je v tom, že sa vieme uspokojiť so slovami, bez toho, aby sme prešli ku skutkom. Ježiš v Evanjeliu často upozorňuje na toto nebezpečenstvo, to znamená, že nestačí, aby niekto len hovoril, ale má aj konať, nestačí, že niekto len počúva slová, ale ich má dávať do života, a iba ten vstupuje do Božieho kráľovstva. Ježiš povedal i podobenstvo ohľadom toho, čo teraz hovoríme. Istý človek mal dvoch synov, poznáme to, zaiste... Prvému povedal: synu choď do mojej vinice pracovať. Syn povedal, že pôjde, ale napokon nešiel. Otec povedal to isté aj druhému synovi. Ten povedal napred, že nepôjde. Potom to však oľutoval a išiel pracovať. „Kto z tých dvoch“ - pýta sa Ježiš, „napokon, si myslíte, že splnil otcovu vôľu? Ten, ktorý povedal áno, ale nešiel, alebo ten, ktorý povedal nie, ale potom urobil, čo otec žiadal?“ Samozrejme, že ten druhý. A toto i nás vedie ku zamysleniu nad všetkým, čo sa tu povedalo. Zamyslime sa nad rečou tela a ducha, nad počúvaním Božieho slova i života našich blízkych, zamyslime sa nad učením rozprávať rečou ducha, ale i nad tým, či moja reč, moje slovo prináša ovocie, alebo nie. Svätý Ignác z Antiochie to zhrnul do týchto slov: „Je lepšie byť kresťanom, bez toho, aby som to hovoril, ako hovoriť to, bez toho, že by som ním skutočne bol.“

Kríž vzácny, symbol tajomný,
žiari nad svetom, národmi,
nevinný Kristus na ňom pnel,
celého ľudstva Spasiteľ.

Je vznešenejší tento strom
než cédre, čo má Libanon,
nerodí škodné ovocie,
jeho plod život prinesie!

Kráľ a Pán dobrý, Kriste náš,
ochraňuj stále, v každý čas
nás, svoj ľud, pred zla vábením
tohto kríža znamením.

Aby sme spevom radostným a
srdcom vrúcny oddaným len
tebe stále vzdávali povinný
vdak a pochvaly.

Ježišu, tebe, Otcovi
i Duchu Tešiteľovi
nech je vždy sláva za tvoj kríž,
ktorý nás dvíha k tebe blíž.
Amen.

Všetko nie je na gombík...

Hovorí sa, že istý mladík, ktorý žil zlým životom a chcel sa zmeniť, prišiel prosiť o pomoc do kláštora, aby sa za neho modlili. Po nejakom čase sa vrátil nahnevany s výčitkou, že ako sa to modlia, keď v jeho živote sa nedeje nijaká zmena k lepšiemu. Sám sa však vôbec nesnažil. Vtedy ho jeden z mníchov poprosil, aby mu pomohol preniesť vrece s obilím. Chytil ho na jednej strane, páter na druhej a išli cez dvor. No nedarilo sa im, pretože mníchovi podchvíľou vrece vypadávalo z ruky. Vtedy sa mladík nahneval a povedal mu:

- Keď to nebudete poriadne niesť, nikdy to neprenesieme.
- Presne tak, odpovedal mu kňaz. - Keď sa nebudete snažiť zmeniť sa aj vy, darom sa za vás budeme modliť.

Tento príbeh zdôrazňuje veľmi dôležitú pravdu: Do neba máme otvorené dvere, ale vkročiť do nich, to musí byť aj naša snaha. Aj my to musíme chcieť. Božia milosť je nekonečná a jeho milosrdenstvo tak isto, ale musíme s ním spolupracovať. Pripomína nám to dnešný sviatok a dnešné Božie slovo.

Keď totiž ľud na ceste začal chabnúť a šomrať na Mojžiša, Pán poslal na ľudí ohnivé hady. Ony hrýzli ľud a mnoho z Izraela ich pomrelo. Vtedy sa spamätali, prosili Mojžiša a Mojžiš prosil Boha. A Pán mu prikázal urobiť ohnivého hada ako znamenie. Ak sa naň pohryzený pozrel, zostal na živu. To slovíčko ak je tu zvlášť dôležité. Je krátke, zanedbateľné, ľahko sa preskočí, ale nesmie sa. Je tu podmienka: Kto chce žiť, musí sa pozrieť. Milosť prichádza, ale treba ju prijať, slobodne s ňou spolupracovať. Vernosť vyrastie zo zeme a spravodlivosť zhladne z neba. Inak sa nedá.

Potvrďuje nám to aj Pán Ježiš, keď Nikodémovi hovorí o nekonečnej Božej láske, ktorý tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí... A tu je znova podmienka. Boh dáva, skláňa sa vo svojom nekonečnom milosrdenstve a viera je Boží dar, ale aj slobodné rozhodnutie človeka, ktorý chce tento dar prijať.

Pán sa zľutuje, odpustí vinu, nezničí, potlačí svoj hnev, pošle svojho Syna, ktorý sa uponíži a stane sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži, ale musia sa zohnúť naše kolena, musíme sa rozpamätať, že Boh je naša pomoc a jediná záchrana.

Kríž je znakom spásy..., spieva sa v známej piesni o kríži. Áno, skutočne je. Ale je aj otázkou: Robíš všetko, čo môžeš, aby Kristova krv nebola pre teba vyliata zbytočne? V dnešných časoch, keď všetko ide na gombík, keď všetko funguje automaticky, je dobre klásť si túto otázku čím častejšie, pretože spása na gombík nefunguje, a ani fungovať nebude.

Marián Bublinec

Liturgický kalendár

- 15.IX. pondelok** Sedembolestná Panna Mária, patrónka Slovenska - slávnosť
- 16.IX. utorok** sv.Kornélius, pápež a Cyprián, biskup, mučeníci
- 17.IX. streda** sv.Róbert Belarmín, biskup a učiteľ Cirkvi
- 18.IX. štvrtok** sv.Jozef Kupertínsky, sv.Viktor III., pápež
- 19.IX. piatok** sv.Január, biskup, mučeník
- 20.IX. sobota** sv.Ondrej Kim Taegon, kňaz a Pavol Chong Hasang a spol.,mučeníci

Bezpečie

Každý človek, ktorý príde na svet, po celý život hľadá bezpečie. Chce si nájsť domov, trochu istoty a ľudského tepla. Ak bezpečie nenachádza, stáva sa z neho ubitý, nešťastný človek, ktorý sa necíti dobre ani vo vlastnej koži.

Dieťa potrebuje spoľahlivý pocit bezpečia u otca i matky. Mladý muž hľadá bezpečie u dievčiny a naopak: Dvaja ľudia hľadajú jeden u druhého bezpečie v manželstve a v priateľstve. Základom každého bezpečia je láska.

Egoizmus ničí každé bezpečie a pripravuje ľudí o ich korene, domov a spokojnosť, To je osud našej doby, že si už navzájom nevieme poskytovať pocit bezpečia. Nikde nenachádzame domov. Nie sme schopní prijať jeden druhého, lebo sme sa odnaučili láske, lebo sme opustili Boha, prameň všetkej lásky. A tak strácame ten najhlbší pocit bezpečia.

Základom každého bezpečia je láska.

Phil Bosmans“Nezabúdaj na radosť“

Jesenné kántrové dni sú v tomto týždni v stredu, piatok a v sobotu. Závazný je jeden deň.

Obsah jesenných kántrových dní je „Poďakovanie za úrodu.“

Sväté omše v 24. týždni Cezročného obdobia

15.IX. pondelok- Sedembolestná Panna Mária

8.00 + Mária Magdaléna Mináriková

9.15 + Jozef Radakovič

16.IX. utorok

9.00 + Svätá omša kňazov Pezinského dekanátu (kňazská rekolekcia) – za farníkov

17.IX. streda

18.00 +Teodor Jurčovič, manž.Emília, synovia a nevesta

Tri dni duchovnej obnovy vo farnosti Vištuk

18.IX. štvrtok

18.00 Prednáška a po nej sv.omša a adorácia na úmysel

19.IX. piatok

18.00 Krížová cesta a po nej sv.omša +Štefan Kulifaj, syn Štefan a rodičia

20.IX. sobota

8.00 sv.omša so zamyslením v kostole +Ján Podmarčík, manž.Serafína a zať Imrich

18.00 Modlitba sv.ruženca s duchovným čítaním pri kaplnke sv.Anny

Upratovanie kostola č.d. 126 – 150

21.IX.25.Nedeľa Cezroč. obdobia

8.00 + Miroslav Kubliha

9.15 + Jarolím Deák a rodičia

